

Kent Haruf: Kései párbeszéd

Addie özvegyasszony. És már nem fiatal. Éjszaka rosszul alszik, álmatlanság ellen könyvet olvas és altatót szed. Aztán kipattan a fejéből az ötlet: pár házzal odébb lakik Louis. Aki szintén özvegy és szintén már nem fiatal. Addie felkeresi Louist, és tesz egy ajánlatot: néha töltsék együtt az éjszakát. Nem, nem szexre gondol. Csak beszélgessenek. (Megnéztem volna a férfi arcát.... ☺)

Louis aztán mégis átmegy. És a két ember élete kezd megváltozni. A kisvárosban többeknek nem tetszik ez a kaland. Ahogy a gyerekeiknek sem.

Vajon hogyan alakul a két ember élete? Jöhet-e boldogság, ha az ember elmúlt „annyi”? Kötelező-e megfelelni a társadalmi elvárásoknak? A mi életünk a mi életünk? Legyünk boldogok? Vagy legyünk boldogtalanok, de akkor legalább megússzuk a pletykákat?

El tudják-e engedni a múltbéli fájó emlékeket? Louis valaha elhagyta egy rövid időre a családját, ezt a terhet azóta is cipeli. Pedig visszatért hozzájuk. Ezekkel a szavakkal vetett véget a kapcsolatának: „Nem megy, mondtam.

Elmész?

Muszáj. Túl sok mindenkinek fáj ez. Fájt már eddig is. És miközben én itt a lányod apja próbálok lenni, az enyém nélkülem nő fel. Ha másért nem, ömiatta muszáj visszamennem.”

Természetesen Addie életében is voltak olyan pillanatok, melyek örökre megváltoztatták az életét... Ha nem is árulok el mindent, de azért álljon itt egy idézet, hogyan mesél magáról az asszony.

„Nebraskában nőttem fel, Lincolnban, kezdte Addie. A város északkeleti felében laktunk, egy szép, kétszintes, deszkaborításos házban. Apám sikeres üzletember volt, anyám prima háziasszony, nagyon jól főzött. Kispolgárok meg munkások lakta környék volt. Egyetlen lánytestvéremmel nem nagyon jöttünk ki. Ő örökmozgó volt és barátkozó, szerette a társaságot, én meg inkább csendes könyvmoly típus. Érettségi után egyetemre mentem, otthon laktam, és busszal jártam be a városba az órákra. Francia szakon kezdtem, de aztán átmentem a tanítóképzőbe.

Másodéves koromban megismerkedtem Carllal, járni kezdtünk, s mire betöltöttem a húszat, állapotos lettem.”

(Hm, könyvmoly típus.... ☺)

Kent Haruf eddig egyetlen magyarul megjelent regénye lírai olvasmány.

Az író már nem él, 2014-ben meghalt. (Mennyien meghaltak abban az évben.... ☹)

Az amerikai író érdekes formai megoldásként nem használ gondolatjeleket a párbeszédeknel. Talán ettől még izgalmasabb a történet. Nem lehet nem odafigyelni. Fontos tudni, azokat a bizonyos mondatokat éppen ki mondta.(Ki mondta ki????) No meg a cselekmény is olyan, hogy szinte issza az ember a szavakat. Az utolsó oldalig bizonytalan, milyen megoldást választ az alkotó.

Vékony kis könyv, aki nem beszélget a maga „Louis-ával” éjjelente, akár egy éjszaka alatt kiolvassa. ☺

Szigligeti Zsuzsanna